

בערות השם הנכבד

ספר

אשר היה
אלוהינו

דברות קודש וואס מיר האבן געהאט די זוכיה צו הערן

פונעם ראש ישיבה שליט"א

שבת קודש פרישת עקב, מברכים חודש אלול, שנת תשפ"ב לפרט

קטן, אין קרית ברסלב - ליבערטי יע"א,

ביים באטע און שלש סעודות

היכל הקודש ברסלב

ירושלים

רח' רבי נחמן מברסלב 15
054-845-6150

בני ברק

רח' ירושלים 2
052-760-5715

טבריה

רח' משה שפירא 2
050-411-6421

בית שמש

רח' ריב"ל 6
050-419-9751

ברכפלד

רח' רשבי 19
052-715-6479

יבנאל

רח' המייסדים
052-716-3184

צפת

רח' צהל 1
050-412-6101

צו באקומע ווענגערדיך

דעם ספר
ביטע שרייבט צו:
smbreslev1212@gmail.com

קרית ברסלב ליבערש - ניו יארק

האשקי

181 Huschke Road,
Liberty NY 12747

אשר בנחל

291 Denman Rd,
Liberty, NY 12754

עצתו אמונה

187 Twin Bridge Rd,
Liberty, NY 12754,

פעולת הצדיק

2-198 Steiglitz Rd,
Liberty, NY 12754,

מקור השמחה

67-1 Marx St,
Liberty, NY 12754,

ירושלים

21-1 Jerusalem St,
Liberty, NY 12754,

צו השן רי
הערליכע שיעורים פונעם ראש
ישיבה שליט"א

רושט:

קול ברסלב
212.444.9191

חזוק פאר אידישע שטוב
212.444.9199

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

בארא פארק

4801 11th Ave
Brooklyn NY 11219
718.384.1652

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

בלומינגראוו

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

מאנסי

32 Dolsen Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

לונדון

23A St Andrew's Grove
447388582855

גרעס נ"ו

קרן הרפסה היכל הקודש
2623 State Route 52
Liberty, NY 12754
718.387.2691

בערות וזמב וזמב

ספר

אשר היה
אל ואל

דברות קודש וואס מיר האבן געהאט די זכיה צו הערן

פונעם ראש ישיבה שליט"א

שבת קודש פרישת עקב, מברכים חודש אלול, שנת תשפ"ב לפרט
קטן, אין קרית ברסלב - ליבערטי יע"א,

ביים באטע און שלש סעודות

שַׁבַּת קוֹדֵשׁ פְּרֻשֵׁת עֶקֶב, מְבָרְכִים חוֹדֵשׁ אֱלֹהִים, שְׁנַת תּשפ"ב לְפָרֵט קָטָן, אִיז דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גְּעוּוּעַן אִין שְׁטַעטל, קְרִית בְּרֶסֶלֶב – לִיבֶערְטִי יע"א. פְּרִיטאַג צוֹנאַכְטס בֵּיִים בְּאַטע האַט דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גְּעֶרְעֶדֶט הָעֶרְלִיכֶע דְּבַרִי הַתְּחִזְקוֹת בְּעִנְיַן אַמוּנַת חֲכָמִים.

דַּאָת שְׁמַיִם אִיז אַ קְלִיַּיִנְגִּיקִיט

שְׁנאַמֶר יִרְאֵת ה' הִיא אוֹצְרוֹ", רְבִי חֲנִינְא הָאֵט דָּאךְ נֶאכְגְּעֶזאַגְט אִין נֶאמְעַן פּוֹן רְבִי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחִי אַז יִרְאֵת שְׁמַיִם אִיז דְּעַר טִייעֶרְסְטע אוֹצְר פּוֹנְעֶם אִיבֶערְשְׁטן? ! עַס אִיז אַזוֹי ווי מְעַן זאַגְט פֶּאַר אַ מְעַנְטֶשׁ: "וְוֹאס בְּעֵט אִיךְ שׁוִין פּוֹן דִּיר? אִיךְ בְּעֵט 'נֶאַר צְעַן מִלְּיָאן דַּלְעֶר' פֶּאַר דִּי מוֹסְדוֹת!" עֲנִטְפֶערֶן דִּי הִילִיגֶע חֲכָמִים: "אִין, לְגַבִּי מִשָּׁה מִלְּתָא זוֹטְרַתָּא הִיא", גַּא, לְגַבִּי מִשָּׁה רְבִינוּ אִיז יִרְאֵת שְׁמַיִם אַ קְלִיַּיִנְגִּיקִיט. "דָּאמֶר רְבִי חֲנִינְא: מְשַׁל לְאַדָּם שְׁמַבְקָשִׁים מִמֶּנּוּ פְּלִי גְּדוּל", עַס אִיז אַ מְשַׁל צו אַ מְעַנְטֶשׁ וְוֹאס מְעַן בְּעֵט אִים צו פֶּאַרְבֶּאַרְגֶּן אַ גְּרוֹיֶסע פְּלִי, אָדְעֶר אַ רִיזֶן סוּמְעֶ גְּעֶלֶט ווי מִלְּיָאן דַּלְעֶר, "וַיֵּשׁ לוֹ – דּוּמָה עֲלָיו פְּכָלִי קָטָן", און עַר הָאֵט עַס, אִיז עַס אִים אַ גְּרִינְגֶע זאַךְ צו פֶּאַרְבֶּאַרְגֶּן. "קָטָן, וְאַיִן לוֹ – דּוּמָה עֲלָיו פְּכָלִי גְּדוּל", וויִדְעֶר אוֹיבֶ הָאֵט עַר עַס נִישֵׁט, אַפִּילוֹ עַס זַאל זֵיין אַ קְלִיַּיִנְע פְּלִי ווי אַ הַאמְעֶר וְכּדוּמָה – אִיז עַס אִים אַ שְׁוועֶרע זאַךְ. בֵּי

דְּעַר רֵאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאֵט אַנְגֶּעהוִיבֶן: עַס שְׁטִיט דִּי וְוֹאךְ אִין דִּי סְדֶרָה (דְּבָרִים י"ב): "וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל", און יַעֲצֵט אִידישֶׁע קִינְדֶער, מָה ה' אַלְקִיךְ שְׂאָל מַעֲמָךְ", וְוֹאס בְּעֵט דְּעַן דְּעַר אִיבֶערְשְׁטֶער פּוֹן דִּיר? "פִּי אַם לִירְאָה אַתָּה ה' אַלְקִיךְ", נֶאַר צו מוֹרָא הָאבֶן פּוֹנְעֶם אִיבֶערְשְׁטן דִּיין בְּאַשְׁעֶפֶר, "לְלַכֵּת בְּכָל דְּרָכָיו", צו גֵּיין אִין אַלֶע זֵינְע וְוַעֲגֶן, "וְלֹא־הִבֵּה אֹתוֹ", און אִים לִיב צו הָאבֶן, וְלַעֲבֹד אֶת ה' אַלְקִיךְ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ", און אִים דִּינְעֶן מִיט דִּיין גַּאנְצֶע הַאַרְץ און דִּיין גַּאנְצֶע זַעל.

דִּי הִילִיגֶע חֲכָמִים פֶּרְעֶגֶן (בְּרַחוּת ל:ג): "אַטוּ יִרְאֵת שְׁמַיִם מִלְּתָא זוֹטְרַתָּא הִיא?" צִי דְּעַן אִיז יִרְאֵת שְׁמַיִם אַ קְלִיַּיִנְגִּיקִיט אַז מִשָּׁה רְבִינוּ רוֹפֵט עַס אָן נֶאַר צו מוֹרָא הָאבֶן פּוֹנְעֶם אִיבֶערְשְׁטן, "וְהֵאמֶר רְבִי חֲנִינְא מִשׁוּם רְבִי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחִי: אִין לוֹ לְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּבֵית גְּנְזָיו אֶלָּא אוֹצְרֵ שֶׁל יִרְאֵת שְׁמַיִם,

נִישֵׁט "לְגַבֵּי מֹשֶׁה", לְגַבֵּי מֹשֶׁה רַבֵּינוּ, נָאֵר וְעוֹזֵן דִּי אֵינְדֵן הָאֲבָן אַ מֹשֶׁה רַבֵּינוּ, מְעַן גֵּיט צו א צְדִיק, מְעַן אִיז דְּבוּק אִין מֹשֶׁה רַבֵּינוּ, "מִילְתָּא זוֹטְרְתָא הִיא", דְּעִמְאֻלְט אִיז יִרְאֵת שְׁמַיִם א קְלִינִיגְקִיט.

אַן א צְדִיק קֶען מְעַן נִישֵׁט נְעִמְעַן דִּי תוֹרָה, עֵס קוֹקט אוֹיס אַז כְּדִי צו בְּאִקוּמְעַן דִּי תוֹרָה דַּאָרְף מְעַן אַרױפֿגֵּיין אִין הִימַל, דְּעַר צְדִיק ווִיזְט אונז אַז לֹא בְּשָׁמַיִם הוּא (דְּבָרִים ל. יב), אִידישִׁקִיט אִיז אַ גְּרִינְגֶע זַאךְ, אַ שְׁיִנְעֶע זַאךְ, יַעֲדֶעַר קֶען עֵס בְּאִקוּמְעַן.

אַ צְדִיק, בֵּי מֹשֶׁה רַבֵּינוּ אִיז יִרְאֵת שְׁמַיִם א קְלִינִיגְקִיט, דְּעַרפֿאַר רױפֿט עַר עֵס אַן א קְלִינִיגְקִיט.

בְּרַעֲנֵגט דְּעַר הִיילִיגְעַר דְּגַל מַחֲנֶה אַפֿרַיִם זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ א קְשִׂיא (עֵיז) דְּגַל מַחֲנֶה אַפֿרַיִם פֿרֶשֶׁת תְּצוּהוּ. (בְּתַחֲלַת הַפֿרָשָׁה) בְּשֵׁם זֵיין זֵיידֵן דְּעַר הִיילִיגְעַר בְּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ: צו וְעוּמְעַן רַעֲדֵט מֹשֶׁה רַבֵּינוּ? עַר רַעֲדֵט דַּאָךְ צו דִּי אִידישֶׁע קִינְדֶער! אִיז דַּאָךְ ווִיטְעַר שְׁווער, אִיז דְּעַן יִרְאֵת שְׁמַיִם א קְלִינִיגְקִיט? ! זַאגֵט דְּעַר הִיילִיגְעַר בְּעַל שֵׁם טוֹב אַ גֵּייעַר פֿשֵׁט אִין דִּי גְמָרָא, דִּי גְמָרָא מֵינֵיט

דִּין ראש ישיבה מאכט עס נישט שווער!

"הָאָסֶט לִיב דְּעַר ראש ישיבה?" עֲנִטְפֶערט עַר: "אִיךְ הָאָב זֵייעַר לִיב דְּעַר ראש ישיבה", פֿרַעגֵט אִים מוהֶרָא"ש: "פֿאַרְוואָס?" הָאָט עַר גֶּעעֲנֶפֶערט פֿאַר מוהֶרָא"ש: "דְּעַר ראש ישיבה מאכט אִידישִׁקִיט גְּרִינְג", זַאגֵט אִים מוהֶרָא"ש: "גֵּיין! אִידישִׁקִיט אִיז גְּרִינְג, אִידישִׁקִיט אִיז זֵיס, אִידישִׁקִיט אִיז גְּעִשְׁמאַק, דִּין ראש ישיבה מאכט עֵס נִישֵׁט שְׁווער!"

עֵס אִיז גְּעווען אַ בְּחוּר וואס אִיז אַרײַן גְּעקוּמְעַן לְעַרנְעַן אִין ישיבה פון אַ צְווייטֶע מְדִינָה, זֵיין טאַטֶע הָאָט גְּעִהאַט גְּעלְעַרנֵט בֵּי מוהֶרָא"ש, אִיז דְּעַר בְּחוּר גְּעגאַנְגֶען שְׁלוֹם נְעִמְעַן בֵּי מוהֶרָא"ש, מוהֶרָא"ש הָאָט אִים גְּעוואַלֵט מאַכן שְׁפִירֵן גוֹט, הָאָט עַר אִים אוֹיסְגֶעפֿרַעגֵט: "דו הָאָסֶט הַנְּאָה פון דִּי ישיבה?" עֲנִטְפֶערט עַר: "יא", פֿרַעגֵט מוהֶרָא"ש ווִיטְעַר:

אידישקייט איז זייער א גרינגע זאך

אִידישִׁקִיט אִיז נִישֵׁט אַ שְׁווערֶע זַאךְ און דְּעַר ראש ישיבה זַאגֵט דו זַאָלְסֵט נָאֵר טוֹן דָּאָס און דָּאָס, (סִיפָה לֵב ע"א וע"ב) וְעַר זַאגֵט אַז

אִידישִׁקִיט אִיז נִישֵׁט אַ שְׁווערֶע זַאךְ און דְּעַר ראש ישיבה זַאגֵט דו זַאָלְסֵט נָאֵר טוֹן דָּאָס און דָּאָס,

די גמרא עס קען נישט זיין, ווייל (משלי ג, יז): "דַּרְכֵיהָ דַרְכֵי נְעִים", די וועג פון די תורה איז א זיסע וועג, נישט קיין שטעכעדיגע וועג; איז זיכער נישט פֿשט מען זאל נעמען די זאכן אין די הענט און ווערן צעשטאכן.

"כַּפַּת תְּמָרִים" (ויקרא כג, מ) איז א לולב, אפֿשר מיינט די תורה מיר זאלן נעמען פאר כפת תמרים א שטעכעדיגע בלעטל? אזוי אויף, ווער זאגט אז "וַעֲנַף עֵץ עֵבֶת" (שם) איז הדסים, אפֿשר איז ענף עץ עבת אן הירדוף - א דארן בלעטל? זאגט

היטן שבת איז די שענסטע זאד!

צייט, מען זיצט מיט די ווייב און קינדער און מען רעדט צו זיי פונעם אייבערשטן, פון דאס שיינקייט אז דער אייבערשטער האט באשאפן די וועלט און פירט אלעס.

דאס זאגט דער הייליגער בעל שם טוב פֿשט אין די גמרא, מען רעדט נישט פון משה רבינו פאר זיך, מען רעדט ווען אידישע קינדער האבן א משה רבינו, מען איז דבוק אין צדיקים, מען גלייבט אין צדיקים, דעמאלט שפירט מען ווי גרינג אידישקייט איז, דעמאלט איז יראה מילתא זוטרתא. דער רבי האט אמאל געזאגט (שיחות הר"ן, סימן רפז): "מה יש להאדם לעשות בזה העולם, אין צריך כי אם להתפלל וללמד ולהתפלל", וואס דארף דען א מענטש טון אויף די וועלט? מען דארף גארנישט טון, נאר 'דאווענען, לערנען און דאווענען'.

דאס וואס מענטשן ווייסן נישט דערפון, איז ווייל מען מאכט זיך אליין שווער, מען לייגט צו מער וואס די הייליגע תורה זאגט. אידישקייט אליינס איז זייער א שיינע זאך; היטן שבת איז דאך די שענסטע זאך! איך זוף נישט צו אנטלויפן דערפון, זיך באהאלטן מיט א טעלעפאון, מיט א ציגארעטל אין שבת קודש.

גיי זאג פאר א גוי אז די אידן האבן איין טאג אין וואך וואס מיר רוען, מיר טוען גארנישט, נישט אז מען גייט נישט אריין צו די ארבעט אפער מען איז פארנומען צו פאררעכטן די הויז אזוי ווי די גוים טוען, זיי זענען פארנומען אין זייער וויקענד (סוף וואך) צו פאררעכטן די הויז. גיי דערצייל זיי פון די מתנה וואס מיר האבן אז מיר האבן איין טאג א וואך 'משפחה

אמונה געבט לעבן

[מוהרא"ש זאגט אז דאס קען מען זען אפילו להבדיל ביי די גוים, א גלויביגער גוי, נישט קיין חילוק אין וואס ער גלייבט, וועט ער גרינגער קעמפפן זיין קרענק, ווייל ער האט ביי זיך אין מח אויף וואס ארויס צו קוקן צו געהאלפן ווערן, אבער אויב ער גלייבט נישט, אפילו ער איז א גרויסע קנאקער, ער פירט גרויסע געשעפטן און פארדינט אסאך געלט, וועט ער עס נישט דורכמאכן]. אמונה געבט לעבן, אמונה מאכט א מענטש זאל קענען דורך טראגן שוועריקייטן.

דאס טון מצות און מעשים טובים נעמט נישט אנוועק דאס פרייליכקייט און געשמאקקייט פונעם מענטש, פארקערט, דאס מאכט דער מענטש זאל זיין פרייליך און צופרידן.

ווי מער א מענטש טראכט פונעם אייבערשטן באקומט ער מער כח און שטארקקייט. ווען א מענטש ליגט קראנק אין שפיטאל, דער אייבערשטער זאל אפהיטן, אויב האט ער אמונה, ער גלייבט אינעם אייבערשטן, געבט דאס אים כח ער זאל קענען קעמפפן זיין קרענק.

ווער אטעמט אין דרך? אייבערשטער!

שלעכטס איז דאך זיכער אז דאס איז גוט פאר מיר.

א מענטש כאפט נישט אז דער אייבערשטער געבט פאר'ן מענטש אויגן וואס זעען, אויערן וואס הערן, אלע חכמים וואס רעדן זיך איין אז זיי פארשטייען די בריאה, זענען אויף מודה אז זיי פארשטייען נישט אלעס, איינער פארשטייט ביז אהער, א צווייטער פארשטייט נאכער, אבער אויף נישט אלעס, ווער געבט דיר לופט צו אטעמען? ווער אטעמט אין דרך? אייבערשטער! דער הייליגער זוהר זאגט (פרשת פנחס, דף רמה:): "אור",

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן, סימן נג): "מי שיש לו אמונה - חזיו חיים", ווער עס לעבט מיט אמונה - דער האט א לעבן, ער פארברענגט זיינע טעג און יארן נאר מיט גוטס. ווייל ווען עס גייט אים אלעס אזוי ווי ער וויל, דאנקט ער דעם אייבערשטן, און אפילו ווען עס גייט אים נישט גוט, ער ליידיט יסורין חס ושלום, פארלאזט ער זיך אויפ'ן אייבערשטן אז דער אייבערשטער וועט רחמנות האבן און אים העלפן, ווייל ער ווייסט אז אלעס קומט פונעם אייבערשטן, דער אייבערשטער ברענגט מיר די

לופט, איז די אותיות "אור י", ליכטיגקייט פונעם אייבערשטן.

אבער דער וואס האט נישט קיין אמונה האט נישט קיין לעבן, ווייל ווילאנג עס גייט אים גוט, ער איז געלונגען וכו', איז ער פרייליך,

אבער ווי נאר עס גייט אים עפעס שלעכטס האט ער נישט קיין שום טרייסט, ער האט זיך נישט מיט וואס צו טרייסטן ווייל ער גלייבט דאך נישט אינעם אייבערשטן רחמנא לצלן, פאלט ער חלשות.

יעדעס ווארט מאכט שטערקער די אמונה

ווי אזוי איז מען זוכה צו האבן א שטארקע אמונה? דאס רעדן צום אייבערשטן געבט פאר א מענטש א מורא'דיגע שטארקע אמונה, איך רעד נאך א ווארט, איך רעד נאך א ווארט, מיט יעדעס ווארט וואס מען רעדט צום אייבערשטן ווערט שטערקער די אמונה, אזוי ווי דער

רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר"ן, חלק ב', סימן מד) אויפן פסוק (תהלים פט, ב): "אודיע אמונתך בפיי", ווי מער א מענטש רעדט צום אייבערשטן, אלץ מער איז ער זוכה צו וויסן אז עס איז גארנישט דא אויף דער וועלט אויסער דעם אייבערשטן.

איך קען אים בעטן

א מענטש וואס גלייבט אינעם אייבערשטן איז חייב חיים, דאס לעבן איז אים א לעבן, ווייל וואס עס גייט אריבער אויף אים ווייסט ער אז דער אייבערשטער מאכט עס און איך קען אים בעטן, "רבונו של עולם איך דארף קינדער", "רבונו של עולם איך וויל זיין פרייליך", "רבונו של עולם איך וויל זיך נישט קריגן", "רבונו של עולם לעצטנס האב איך ענקזייעטי, איך האב פחדים".

עולם געב מיר א שידוך, א אינגערמאן דארף פרנסה, בעט פונעם אייבערשטן: "רבונו של עולם געב מיר פרנסה".

דאס איז די וועג ווי אזוי א מענטש קען האבן א שייכות מיטן אייבערשטן, אז מען רעדט צום אייבערשטן, מען בעט דעם אייבערשטן. אז עס גייט דיר שווער, ביסט אראפגעפאלן אין נישט גוטע זאכן חס ושלום, זאג עס פארן אייבערשטן: "רבונו של עולם איך וויל זיין גוט", "רבונו של עולם איך גיי שוין זיין גוט", "רבונו של

א בחור דארף א שידוך, בעט פונעם אייבערשטן: "רבונו של

פּוֹנֵעַם אַיִבְעַרְשָׁטֵן יַעֲדֵע זאַף וואס
דו דאַרפֿסט.

עוֹלָם אִיף וויל דאווענען", "רבונו
שֶׁל עוֹלָם אִיף וויל לַעֲרַנְעֵן", "רבונו
שֶׁל עוֹלָם אִיף וויל הֵיטן שַׁבַּת", בַּעַט

דו קענסט עס האבן בחנם!

מִיךְ נָאף שְׁלֵעֲכַטֵע מַחְשָׁבוֹת אַז
'אַפְשָׁר פִּיל אִיף נִישַׁט גוּט', 'אַפְשָׁר
הָאָב אִיף עֲפֵעס אַ מַחְלָה', אִיף
בִּיאָקוּם דַּערפּוֹן עֲנָקְזִיעֵטִי און
פְּחָדִים". דָּאס קען פֿאַסִירן בִּי דִי
גַעלוּנְגֵעַנְסֵטֵע מַעֲנִשָׁטֵן, מֵעַן קען
גֶאַרְנִישַׁט טוֹן צו דַעם, עֲפֵעס לױפֿט
נָאף אִין מַח, דִי שְׁלֵעֲכַטֵע מַחְשָׁבוֹת
צַעֲדֵרוּקֵן דַעם מַח, דִי עֲצָה אִיז: רַעַד
צוּם אַיִבְעַרְשָׁטֵן, דָּאס מאַכַט דַּער
מַעֲנִשָׁט זַאל ווערן פֿרִיילִיךְ.

מַעֲנִשָׁטֵן צַאלן שְׁווערַע גַעלְטֵער
זִיף אױסצױרַעֲדֵן זִיעַר הָאַרְץ פֿאַר
מַעֲנִשָׁטֵן, מֵעַן בַּעַט זִיף: "הַעַר
מִיךְ אױס, אִיף הָאָב דִי מַחְשָׁבָה
און דִי מַחְשָׁבָה...". - דו קענסט
עַס הָאַבן בַּחֲנָם! הֵיב אָן רַעֲדֵן
צוּם אַיִבְעַרְשָׁטֵן, גִּי אַרִיין אִין
אַ צִימַער וואו קִינַער אִיז נִישַׁט
דָּאַרט און הֵיב אָן רַעֲדֵן: "רבונו
שֶׁל עוֹלָם אִיף ווִיִּס נִישַׁט וואס
עַס הָאָט פֿאַסִירַט, לַעֲצָטְנֵס לױפֿן

אַמוֹנַת חֲכָמִים

שְׁחַטְאַתֶּם לַפְּנֵי אִינו שׁוֹאַל מִכֶּם
כִּי אַם לִירָאָה וְגו'...", כֹּאטְשִׁיג דו
הָאַסַט גַעזִינְדִיגַט, אִיז דִי רַחֲמָנוּת
און לִיבְשָׁפֵט פּוֹנֵעַם אַיִבְעַרְשָׁטֵן
נֶאַכְאַלְץ בִּי דִיר, עַר הָאָט דִיר מוֹחַל
גַעווען אויף אַלַע פֿרִיעֲרִיגַע זִינְד,
און פּוֹן יַעֲצַט און ווִיטַער פֿאַרְלֵאַנג
נִישַׁט דַּער אַיִבְעַרְשָׁטֵער קִיין גֵרוִיִסַע
שְׁווערַע זַאַכֵן, נָאַר צו מוֹרָא הָאַבן
פּוֹנֵעַם אַיִבְעַרְשָׁטֵן!

מֵעַן לַעֲרַנְט דָּאס אַרױס פּוֹנֵעַם
וואַרט "וְעַתָּה", וואס אִיז אַ לְשׁוֹן
תְּשׁוּבָה (בִּלְקוּט שְׁמַעוּנִי בְּרַשִׁית י׳, ו׳).
פֿאַרְוואס אִיז וְעַתָּה אַ לְשׁוֹן

דֶאַנַעֲרִשָׁטֶאַג נֶאַכַט הָאַבן מִיר
גַעֲרַעֲדַט וואס הֵיִסַט 'אַמוֹנַת
חֲכָמִים', אַמוֹנַת חֲכָמִים מֵיִנַט אַז
אִיף פֿאַרְשָׁטִי גֶאַרְנִישַׁט, אַז דַּער
צַדִיק זַאַגַט אַזױ, טו אִיף אַזױ. אִיף
פֿאַרְשָׁטִי מִיט מֵיין שְׁכַל אַז אִיף
בִּין אַ פֿעלַער, אִיף הָאָב גַעזִינְדִיגַט
און פּוֹן מִיר וועט שׁוִין גֶאַרְנִישַׁט
זִיין, אַבַּער דַּער צַדִיק זַאַגַט מִיר:
קַעֲנַסַט אַנְהֵיבֵן פּוֹנְדֶאַנְטִי. אַזױ ווי
דַּער פֿסוּק זַאַגַט דִי וואַף (דְּבָרִים י׳, יב׳):
"וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל מַה ה' אֱלֹקֶיךָ שֶׁאֵל
מֵעַמֶּךָ", זַאַגַט רַש"י: "וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל
- אַף עַל פִּי שְׁעִשִׂיתֶם כָּל זֹאת, עוֹדְנוּ
רַחֲמֵינוּ וְחַבְּתוּ עֲלֵיכֶם, וּמְכַל מַה

תְּשׁוּבָה? זַיְעֵר פֶּשׁוּט, וְוַיִּיל דָּאס אַיז תְּשׁוּבָה, 'וְעָתָה' - אַיִךְ הֵיִיב אָן 'פּוֹן

יַעֲצֹט' צו זַיִן אָן עַרְלִיכֶער אַיד, אַיִךְ קוֹק נִישְׁט וואַס אַיז גְּעוֹוֶען.

דְּעֵר בְּרִסְלָב'עֵר רַבִּי זָאגט אַז מֵעַן פֶּסְקָנִט יֵא אַזוֹי

אַיִךְ הָאָב אַמוֹנֵת חֲכָמִים, לוֹיט מֵיִן שְׁכָל בֵּין אַיִךְ נִישְׁט גְּעמאַכט צו לְעֶרנֶען, אָבֶער דְּעֵר רַבִּי זָאגט מִיר נָעם אַ חוּמֵשׁ, נָעם אַ מְשֻׁנּוֹת, נָעם אַ גְּמָרָא און הֵיִיב אָן לְעֶרנֶען, און אַז דו פֶּאַרשְׁטֵיסט נִישְׁט אַיז אַוּיךְ גְּאַרנִישְׁט, זַי גוֹרֵס דִּי ווערְטֶער, זָאג דִּי ווערְטֶער, אַזוֹי ווי חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנֵם לְבִרְכָה זָאגן (שַׁבָּת ט.ג): "לְגִמּוֹר וְהִדְר לְסִבֵּר", אַז אַ מְעַנְטֵשׁ זָאל קוֹדֵם אַסאַף זָאגן דִּי ווערְטֶער פּוֹן דִּי הֵיִיליגֶע תּוֹרָה, אַפִּילוּ עַר פֶּאַרשְׁטֵיסט נִישְׁט וואַס עַר לְעֶרנֶט, און דְּעֶרנֶאָף זָאל עַר לְעֶרנֶען צו פֶּאַרשְׁטֵיין, נֶאָף זָאגן דִּי הֵיִיליגֶע חֲכָמִים (עֲבוּדָה זָרָה ט.ט): "לְעוֹלָם לִיגְרִיס אִינִישׁ, וְאַף עַל גַּב דְּמִשְׁפַּח, וְאַף עַל גַּב דְּלֵא יַדַּע מֵאִי קָאָמֵר", אַ מְעַנְטֵשׁ זָאל לְעֶרנֶען אַפִּילוּ עַר פֶּאַרְגֶּעסֵט וואַס עַר לְעֶרנֶט, און אַפִּילוּ עַר פֶּאַרשְׁטֵיסט נִישְׁט וואַס עַר לְעֶרנֶט.

אַיִן שְׁלַחַן עֶרוּף הֶרֶב שְׁטֵיט (הִלְכוֹת תְּלִמוֹד תּוֹרָה פֶּרֶק ב', י. יג) אַז אַ מְעַנְטֵשׁ זָאל כְּאַטְשִׁיג אַיִן מָאל אִין לְעֶבֶן דוּרף זָאגן דִּי גְאַנְצֶע תּוֹרָה אַפִּילוּ עַר פֶּאַרשְׁטֵיט נִישְׁט, אַזוֹי וועט עַר זִיכֶה זַיִן צו פֶּאַרשְׁטֵיין אַוּיכֵן אִין הֵימֵל ווען דְּעֵר אַיִבֶּערשְׁטֶער וועט לְעֶרנֶען מִיט זַיִן נְשִׁמָּה. און דְּעֵר הֵיִיליגֶער רַבִּי, דְּעֵר בְּרִסְלָב'עֵר רַבִּי זָאגט אַז מֵעַן פֶּסְקָנִט יֵא אַזוֹי, דְּעֵר רַבִּי זָאגט (שִׁיחֹת הַרְ"ן, סִימָן עו): "שְׂאִין צְרִיכִין בְּלִמוּד רַק הָאַמִּירָה לְבַד, לוֹמֵר הַדְּבָרִים פֶּסְדֵר, וּמִמִּילָא יִבִּין", מֵעַן דַּאָרף נִישְׁט פֶּאַרשְׁטֵיין ווען מֵעַן לְעֶרנֶט, מֵעַן דַּאָרף נֶאָר זָאגן דִּי ווערְטֶער פּוֹן דִּי הֵיִיליגֶע תּוֹרָה און צוּם סוּף וועט מֵעַן פֶּאַרשְׁטֵיין, "וְלֵא יִבְלָבֵל דַּעְתוֹ בְּתַחֲלַת לְמוּדוֹ שִׁירְצָה לְהִבִּין תְּכָף, וּמִחֲמַת זֶה יִקְשֶׁה לוֹ הִרְבֵּה תְּכָף וְלֵא יִבִּין פֶּלֶל, רַק יִכְנִיס מִחוּ בְּהַלְמוּד, וְיֵאמֵר כֶּסֶדֶר בְּזִרְזוֹת וּמִמִּילָא יִבִּין", מֵעַן זָאל נִישְׁט ווערְן צְעֶבְרֶאכֵן ווען מֵעַן זַעט אַז מֵעַן פֶּאַרשְׁטֵיט נִישְׁט וואַס מֵעַן לְעֶרנֶט, וואַס דָּאס אַלֵיין - אַז מֵעַן ווִיל גְּלִיִּיךְ פֶּאַרשְׁטֵיין - מֵאַכְט אַז עֵס זָאל זַיִן שְׁווער צו פֶּאַרשְׁטֵיין דָּאס לְעֶרנֶען, נֶאָר מֵעַן זָאל בְּלוֹיז זָאגן דִּי ווערְטֶער כֶּסֶדֶר, און מֵעַן וועט פּוֹן זַיִךְ אַלֵיין

עֵס טוּט זַיִךְ שׁוִין אַוּיךְ דָּעם אִין דִּי פּוֹסְקִים צִי מֵעַן פֶּסְקָנִט אַזוֹי, דְּעֵר מְגַן אַבְרָהָם (אַורֵחַ חַיִּים סִימָן נ, סֵעִיף קָשׁוּן ב') מֵאַכְט אַ חִילוֹק צוּוִישֵׁן תּוֹרָה שְׁבִכְתָּב און תּוֹרָה שְׁבִעַל פֶּה, אַז נֶאָר בַּיִם לְעֶרנֶען תּוֹרָה שְׁבִכְתָּב אַיז מֵעַן יוֹצֵא ווען מֵעַן לְעֶרנֶט אָן פֶּאַרשְׁטאַנד,

פארשטיין.

איין טאג ענדיגט זיך דאס...

גייען נאך אריין ארבעטן איז ביי די זעכציג זיבעציג יאר, נאכדעם ווערט די לעבן אזוי לאנגווייליג, מען ווערט צעבראכן און מרה שחורה. אבער א מענטש וואס ווייסט פונעם דרוך הלימוד לעבט א לעבן, ער זיצט מיט זיין משניות און איז גורם פרקים משניות.

א אינגערמאן זאגט מיר אז ער איז די וואך געגאנגען באזוכן זיין טאטע אין שפיטאל, ער זאגט מיר: עס איז אזוי שרעקעדיג, מען זעט אז דאס איז די לעבן, ווילאנג מען איז יונג פילט מען אן דעם טאג מיט ארבעט, אבער איין טאג ענדיגט זיך דאס, די שפעסטע צייט וואס מענטשן

דאס פנים שיינט און לייכט

קיינמאל נישט אהיים געברענגט קיין געלט, מיין טאטע שליט"א דערציילט מיר ווי זיי האבן אלס קינד ממש געהונגערט אינדערהיים, עס איז נישט געווען וואס צו עסן, און ער איז געזעסן אין בית המדרש און געלערנט. יארן זענען אריבער, יעדער איז עלטער געווארן, אלע האבן געדארפט אפלאזן זייער ארבעט, און נאר מיין זיידע איז ווייטער געזיצן מיט זיין משניות און גמרא, דער פנים האט אים געשיינט און געלאכטן, וואס א טאג עלטער איז ער געווארן פרישער און פרישער!

איך וועל ענק דערציילן א שיינע זאך, מיין עלטער זיידע האט געהייסן רבי אייזיק רוטה זכרונו לברכה, ער איז געווען א חשובער איד, ער האט געלערנט און געדאווענט, ער האט געהאט א קליידונג געשעפט אין ירושלים, ער און זיינע קינדער זענען געווען בעלי בתים, זיין זון - מיין זיידע, דער קארלסבורגער רב זכרונו לברכה האט אפגעמאכט אז ער גייט לערנען, ער איז געזיצן א גאנצן טאג אין בית המדרש מיט א גמרא און א משניות, ער איז געווען דער חוזק פון די משפחה, ער איז געווען די בטלן פון די משפחה, עס איז געווען ביזי בזיונות, ער האט

צילן די שטאטישע באסעס

דער דרוך הלימוד ראטעוועט א מענטש, דאס קען מען טון אין די

ינגע יארן און אין די עלטערע יארן. היינט איז געווארן א זאך אז מען קען נישט סתם מאכן געלט צום לעבן, מען דארף ארבעטן פאר א פיוטשער (צוקונפט), פארנוואס זאלסטו נישט אראפ נעמען אפאר מינוט אין טאג און לערנען אביסל משניות?! דאס איז דער פיוטשער, נאך אביסל גייסטו זיצן אויפ'ן פארטש (באלקאן), וואס גייסטו דעמאלט טון, אין שטאט קען מען זיך כאטש אנוועק שטעלן ביים פענסטער און ציילן וויפיל שטאטישע באסעס פארן דורך, וואס קען מען אבער טון אין

שטעטל...?

מען קען זען וואס עס טוט זיך אפ אין אן איינשטאלט וואו עלטערע מענטשן וויילן, עס איז זייער שרעקעדיג, מען זעט ווי מען פירט ארויס וועגעלעך מיט עלטערע גוים אויפ'ן גאס, זיי זיצן און קוקן זיך ארום אויף די פייגלעך וואס פליען ארום, עס איז נישט דא וואס צו טון... אבער אז א מענטש איז געזעסן אין זיינע ינגע יארן מיט א משניות וועט ער דאס אויך טון אויף דער עלטער.

אוי וועט עס זיין א מחיה!

יעצט קען איך נישט לערנען אזויפיל אינדערהיים, אז איך עפן מיין משניות דארף איך עס גלייך פארמאכן, ווייל דעם קינד דארף מען באדן און דער קינד איז ארויס געקומען פון בעט... שטעל איך זיך אלץ פאר, איין טאג ווען איך וועל ענדיגן חתונה מאכן אלע מיינע קינדער, איך וועל זיין אן עלטערער איד, איך וועל זיין 'זידי רוטה'

וועל איך זיצן אויפ'ן פארטש מיט מיין משניות, איך וועל זאגן פרקים משניות, אוי וועט עס זיין א מחיה! מיט'ן סדר דרך הלימוד איז א מחיה די עלטערע יארן. מען קען אבער נישט דעמאלט אנהייבן, מען דארף דאס שוין אנהייבן צו טון, נעם יעצט א משניות זאג נאך א פרק און נאך א פרק, נאך א דף גמרא און נאך א דף גמרא.

דו האסט אויך נישט געקויפט א הויז?!

דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: עס זעט טאקע אויס זייער מאדנע, מענטשן פרעגן אלעמאל: וואס הייסט, אויב דו זאגסט סתם די ווערטער וועסטו דאך נישט

קענען ווערן קיין דיין?! - לאמיר פארשטיין, דו וואס דו לערנט יא מיט פארשטאנד ביסטו געווארן א דיין?!

שוין פון לאנג געהאט געלט אראפ
 צו לייגן פאר א דאון פֿעִימֶענט פֿאר
 א הויז... "זאגט ער אים צוריק:
 "דו קויפט קאווע אין געשעפט?
 - ניין! דו קויפט יעדן טאג א
 דעיניש? - ניין! דו רייכערסט? -
 ניין! האסטו שוין געקויפט א הויז?
 - ניין! דעמאלט וואס זאגסטו מיר
 דעם גאנצן פֿשעטל, דו קויפט דאך
 נישט די אלע זאכן און דו האסט
 אויף נישט געקויפט א הויז?..."
 די זעלבע זאך זאג איך דיר, איך
 וועל נישט אויסוואקסן א דין ווייל
 איך זאג משניות? - און דו?! דו
 לערנסט דאך יא מיט פארשטאנד,
 דו ביסט א דין?!

אמאל זעט מען א מענטש וואס
 לאזט זיך וואויל גיין, ער קויפט זיך
 יעדן טאג, דריי מאל א טאג קאווע
 פון געשעפט און א דעיניש, זאגט
 אים זיין חבר: "א שאד, רעכן צוזאם
 וויפיל געלט דו געבסט אויס א יאר;
 א קאווע קאסט צוויי דאלער, דריי
 קאוועס א טאג קומט שוין אויס
 זעקס דאלער, א דעיניש קאסט נאך
 צוויי דאלער, איז שוין צוזאמען
 אכט דאלער א טאג, לייג צו נאך
 דריי הונדערט פינף און זעכציג מאל
 אכט דאלער - לויט וויפיל טעג עס
 איז דא א יאר - נאכדעם לייג אויף
 צו וויפיל געלט דו געבסט אויס פאר
 ציגארעטלעך, אז דו וואלסט נישט
 געקויפט די אלע זאכן וואלסטו

איך האב נישט קיינעם

קיינעם נישט אויף די וועלט, האסט
 אבער דעם אייבערשטן, דו האסט
 דין משניות, דו האסט דין גמרא,
 דאס נעמט מען מיט אויף די וועלט
 און אויף יענע וועלט.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר
 זאלן זיך האלטן ביים צדיק, וועט
 יראת שמים זיין א מילתא זותרתא;
 דער אייבערשטער זאל העלפן מיר
 זאלן פאלגן דעם רבין, וועלן מיר
 האבן א שיינע לעבן, אמן.

איך מיינ נישט חס ושלום
 אנוועק צו מאכן דאס לערנען מיט
 פארשטאנד, אוןדאי אויב האסטו
 א חברותא זאלסטו בלייבן לערנען
 מיט דין חברותא, אבער מאך זיך
 אויסער דעם אויף א שיעור אין
 גורס זיין אביסל משניות און אביסל
 גמרא. דאס קען מען טון יעדן טאג;
 א מענטש מיינט אז ער האט איינעם,
 איין טאג דערנעט מען זיך אז איך
 האב נישט קיינעם, נישט א ווייב,
 נישט קיין קינדער, נישט קיין חברים,

שבת קודש פרשת עקב, מברכים חודש אלול, שנת

תשפ"ב לפרט קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין שטעטל, קרית ברסלב - ליבערטי יע"א. ביי סעודה שלישיית האט דער ראש ישיבה שליט"א פאדגעלערנט ספר הקדוש שיחות הר"ן, סימן קכט.

פגם הברית רחמנא לצלן קומט נאר פון עצבות, דערבייטערניש און דעפרעסיע, אזוי ווי מען זעט אז די קליפה וואס מאכט דעם מענטש זינדיגן מיט די עבירה ווערט אנגערופן 'לילית' וואס דאס איז א לשון פון ילה - וויינען. דער רבי טייטשט מיט דעם אויס די ערשטע פסוק פון די וואכעדיגע סדרה (דברים ז, יב): "והיה עקב תשמעון... ושמר ה' אלקיך לך את הברית", אז די הייליגע חכמים זאגן (ניקרא רבה יא, ט): "והיה" איז א לשון שמחה, זאגט דער פסוק: "והיה" - אז א מענטש איז פרייליך, דעמאלט: "ושמר ה' אלקיך לך את הברית" - וועט אים דער אייבערשטער אליינס אפהיטן פון פגם הברית.

נאך זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן מח): שתכף כשאדם רוצה לכנס בעבודתו יתברך, ווען מען הויבט אן דינען דעם אייבערשטן, אזי תכף היא עברה גדולה כשיש לו עצבות, חס ושלום, איז א גרויסע עבירה צו זיין טרויעריג, פי עצבות היא סטרא אחרא (זהר נח דף עא), ווייל טרויער קומט פון די סטרא אחרא, והשם יתברך שונא אותה, דער

איינער דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן דעם שיעור האט מען געזינגען דעם ניגון: "רבונו של עולם, האב אויף מיר רחמנות. העלה מיר העלה מיר, האב אויף מיר רחמנות. רבונו של עולם, האב אויף מיר רחמנות. איה וויל זיין אן ערליכער איד".

דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן: דער הייליגער רבי זאגט אין שיחות הר"ן (סימן קכט):

עקר התגברות התאונה הידוע, דהינו תאות המשגל, הוא רק מחמת עצבות ומרה שחורה, ווען א מענטש איז בעצבות, דערבייטערט און דעפרעסט, ברענגט דאס צו ער זאל חס ושלום אראפפאלן אין די ביטערע עבירה פון פגם הברית. וצריכין להתגבר בכל עז להיות אף שמח תמיד, מען דארף זיך שטארקן מיט אלע כחות צו זיין פרייליך.

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן קסט) ווען א מענטש איז פרייליך וועט אים דער אייבערשטער אליינס אפהיטן פון פגם הברית, ווייל די עבירה פון

לְתוֹךְ רֶפֶשׁ וְטִיט, אֶפִּילוּ אַז עֵס הָאֵט זײַךְ יֵאָמַר גַּעֲמַאכְט, אַ מַעֲנִיטשׁ אײַז אַרײַן גַּעֲפֹאֲלֵן אײַן אַ בְּלֹאטע פֿון עֲבִירוֹת, שְׁקֵשָׁה לױ מֵאֵד לְצִאת מִשָּׁם, וְוֹאס עֵס אײַז שְׁווער אַרױס צו גײַן דֶּער־פֿון, גַּעבֶט דֶּער רַבִּי אַן עֲצָה: צוֹעֲקִין וְצוֹעֲקִין וְצוֹעֲקִין! זַאל מֵעַן שְׁרײַעֵן אױן שְׁרײַעֵן.

וְאָמַר בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנֵז בְּזוֹ הַלְשׁוֹן, דֶּער רַבִּי הָאֵט גַּערעֶדֶט אײַן אײַדיש אױן רַבִּי נֶתָן הָאֵט אַלעס אַראָפּ גַּעשְׂרִיבֵן אײַן לִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ, וְווען עֵס קוֹמט צו אַ גוטע שײַחה, בְּרַעֲנַגט עֵס רַבִּי נֶתָן אַראָפּ אײַן אײַדיש אַזױ ווי דֶּער רַבִּי הָאֵט דָּאס גַּעזאַגט: אײַן אַפֿלוּ אַז מַעֲפֹלֵט אײַן אַה בְּלֹאטִי אַרײַן שְׁרײַט מֵעַן אײַן מַע שְׁרײַט אײַן מַע שְׁרײַט, וְהַגְבִּיחַ יְדִיו קָצַת וְלֹא אָמַר יוֹתֵר, דֶּער רַבִּי הָאֵט אױפֿגַעֲהױבֵן זײַנע הַעֲנֵט אױן נִישֵׁט גַּעזאַגט מֵעַר.

דֶּער רַבִּי גַּעבֶט אױנז דָּא אַן עֲצָה, וְוֹאס מֵעַן זַאל טוֹן וְווען מֵעַן פֿאַלט אַרײַן אײַן אַ תַּאֲוָה, אײַן עֲבִירוֹת רַחֲמָנָא לְצַלָּן, אַז מֵעַן זַאל שְׁרײַעֵן צוֹם אײַבערשֶׁטן.

אײַבערשֶׁטער הָאֵט דָּאס פֿײַנט.

דֶּער יֵצֵר הָרַע ווײַל אײַן זַאָף, אַרײַן ווֹאַרפֵּן דֶּעם מַעֲנִיטשׁ אײַן אַ דֶּערבֿיטער־טקײַט, אײַן אַ פֿאַרלויר־נֶקײַט, אײַן אַ יֹאֹשׁ, כְּדִי דֶּער מַעֲנִיטשׁ זַאל נֶאָכֶדעם אַראָפּ פֿאַלן אײַן עֲבִירוֹת רַחֲמָנָא לְצַלָּן. דֶּער־פֿאַר דֶּער־פֿון מֵעַן זײַן פֿרײַלִיך, מײַט וְוֹאס זַאל אײַך זײַך פֿרײַעֵן? אַז אײַך בײַן אַ אײַד, אַז אײַך הײַט שֶׁבֶת. דִּי הײַלִיגֶע חֻקִּים זַאָגן (שְׁמוֹת רַבָּה, פֿרָשָׁה כַּה, יב) אַם תִּזְכּוּ לְשֹׁמֵר שֶׁבֶת מַעֲלָה אֲנִי עֲלִיכֶם כְּאֵלֹהִים שְׁמֵרְתֶּם כָּל הַמִּצְוֹת שֶׁבִתְרוּהָ, וְווער עֵס הײַט שֶׁבֶת אײַז אַזױ ווי עַר הײַט אַפּ דִּי גַאנְצֶע תּוֹרָה, וְאִם חִלַּלְתֶּם אוֹתָהּ מַעֲלָה אֲנִי עֲלִיכֶם כְּאֵלֹהִים חִלַּלְתֶּם כָּל הַמִּצְוֹת, אױן אױב חֵס וְשְׁלוֹם מֵעַן הײַט נִישֵׁט שֶׁבֶת - לײַקעֲנֵט מֵעַן בְּכָל הַתּוֹרָה כּוֹלָה; אײַך פֿרײַ זײַך מײַט מײַנע מִצְוֹת אױן מַעֲשִׂים טוֹבִים וְוֹאס אײַך טו, אַ מַעֲנִיטשׁ וְוֹאס אײַז פֿרײַלִיך אױן אײַן אַ גוטע מוט, גײַעֵן אַוועק פֿון אײַם אַלע תַּאֲוֹת אױן פֿראַבֿלעֲמֵעַן.

זַאָגט דֶּער הײַלִיגֶער רַבִּי ווײַטער:

וְאָמַר: אַפֿלוּ כְּשִׁנוּפְלִין לְפַעֲמִים

דֶּער ראשׁ יִשְׁבִּיחַ שְׁלִיט"א הָאֵט דָּאן גַּעזײַנגען דֶּעם נִיגוֹן:

שְׁקֵשָׁה לױ מֵאֵד לְצִאת מִשָּׁם,

ס'שְׁווער אַרױסצוֹקֶרִיכֵן פֿון דֶּאַרט,

אַפֿער דֶּער רַבִּי גַּעבֶט אױנז אַן עֲצָה,

וְאֶפִּילוּ כְּשִׁנוּפְלִין לְתוֹךְ רֶפֶשׁ וְטִיט,

אַסאַך מַאל פֿאַלט מֵעַן אַרײַן אײַן אַ

בְּלֹאטע אײַן שְׁמוּץ,

ווי אזוי מיר זאלן מאכן א פליטה,

מ'שרייט,

אנטלויפן פון אלע עבירות,

העלף מיר טאטע, העלף מיר

ס'איז דא אויף דעם נאר איין

טאטע, נעם מיך ארויס פון מיין

ברירה.

בלאטע.

מ'שרייט און מ'שרייט און

העלף מיר טאטע, העלף מיר

מ'שרייט,

טאטע, נעם מיך ארויס פון מיין

מ'שרייט און מ'שרייט און

בלאטע.

זאגט דער הייליגער רבי ווייטער:

ואמר, דער רבי האט געזאגט, ש'לעגן המחשבות והבלבולים ש'מבלבלין לאדם בענין זה, ש'דייה לצרה בשעתה (ברכות ט:) ולא יבלבל עצמו כלל כלל בענין זה לא קדם ולא אחר-כך, א מענטש זאל זיך נישט מבלבל זיין פון זיינע מחשבות און בלבולים, פארגעס וואס איז געווען, הייב אן פון יעצט.

איך פארגעס וואס איז געווען

דער רבי האט געזאגט (סי' מוה"ר"ן סימן תלו) בשעת א מענטש רעדט צום אייבערשטן, זאל ער זאגן: "היום אני מתחיל לדבק בך", רבנו של עולם איך הייב אן פון יעצט; וואס איז געווען איז געווען, איך גיי פון יעצט זיין אן ערליכער איד, איך גיי פון יעצט אנהייבן צו קומען אין שול דאווענען שחרית, מנחה און מעריב.

די פינטעלע איד!

מען האט היינט געבענטשט חודש אלול, מען קומט שוין נענטער צום גרויסן יום הדין, מען דארף זיך שוין אויפנועקן: וואס טו איך דא? איך דריי מיך ארום א גאנץ יאר נאר כדי אויפצושטיין און לויפן צו די ארבעט! ווען עס גייט אריבער די פאר יאר, דער מענטש ווערט מען האט געט מען און אז פארוועס האב איך געארבעט? און פארוואס האב איך געארבעט?! מען דארף ארבעטן, מען דארף ברענגען פרנסה, אפער איך זאל צוליב דעם אנוועק געבן מיין שחרית, מנחה און מעריב?! אז עס קומט חודש אלול דארף מען אנהייבן צו טראכטן

מיט שחרית, מנחה און מעריב האט ער נאך גארנישט אנגעהויבן צו טון, דאס איז די פינטעלע איד! עס קומט יעצט חודש אלול, לאמיר זיך דאס פארנעמען, איך גיי ווייטער ארבעטן, איך פארדינען געלט, אבער איך וועל יעדן טאג גיין אין שול דאווענען שחרית, מנחה און מעריב.

וואס טו איך דא? עס איז אריבער געגאנגען א גאנצע יאר, איך האב דאס ערלעדיגט און יענץ ערלעדיגט, אבער פאר וועמען ארבעט איך? פארן וואס ארבעט איך? וואס לויף איך נאך? איך לויף נאך די בהמות! (זיין ספורי מעשיות מעשה יא, מכן מלך וכן שפחה שנתחלפו), מיין בעל הבית, מיין ביזנעס איז מיר וויכטיגער פון דאווענען! וילאנג א מענטש איז נישט שטארק

דא גייסטו מערקן מילך!?

גאנצע אפיס אין בית המדרש? - וואס האסטו פון זיין גאנצע געלט, אויב דו קענסט נישט קומען אין שול דאווענען איין תפילה אן זאגן פאר זיין בעל הבית, ארבעטער, מענעדזשער יעדע מינוט נאך א ווארט און נאך א ווארט! יעצט דאווען איך, יעצט גיי איך בעטן דעם אייבערשטן פאר מיר, פאר מיין ווייב, פאר מיין קינדער, פאר אידישע קינדער. מען דארף האבן אזויפיל רחמים אז אלעס זאל גיין גוט פאר אידישע קינדער, איך וויל נישט דערשרעקן און דערציילן וואס גייט פאר אויף די וועלט, אבער מען דארף אסאך בעטן. ווען איך קום אין שול האב איך מיט קיינעם גארנישט, אז איך וויל שמועסן וועל איך ארויס גיין פון שול אלעס ערלעדיגן, אין שול קום איך נאר צום אייבערשטן.

עס איז דא עסקנים וואס מאכן שיינע קארטלעך חזק צו מאכן פון די מענטשן וואס קומען מיט זייערע טעלעפאון'ס אין בית המדרש, זיי ווייזן ווי א מענטש גייט צו צום עמוד און האלט זיין קו נעבן זיך, מענטשן פרעגן אים: "דו ברענגט אריין זיין קו אין בית המדרש?"! ענטפערט ער: "דאס איז מיין פרנסה, איך דארף עס לצורך פרנסה!" אוי איז עס גוטע קארטלעך... זייער פיין אז דו האסט א פרנסה, אבער דו ביסט דאך יעצט געקומען אין שול, דו ברענגסט אריין זיין קו אין שול? דא גייסטו מערקן מילך?! מעלק זיין קו אינדרויסן פון בית המדרש, דו ביסט דאך יעצט געקומען צום אייבערשטן!

דער ראש ישיבה שליט"א האט געפרעגט: דו ברענגסט אריין זיין

זיין.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן, וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

דערנאך האט דער ראש ישיבה שליט"א געזינגען לְכָבוֹד שַׁבַּת מְבָרְכִים דַּעם נִיגוּן אויף די ווערטער: "יחד־שהו הקדוש ברוך הוא עלינו ועל כל עמו בית ישראל בכל מקום שהם. לטובה ולברכה. לששון ולשמחה. לישועה ולנחמה. לפרנסה טובה ולכלכלה. לחיים טובים ולשלום. לשמעות טובות. ולבשורות טובות. ולגשמים בעתם. ולרפואה שלמה. ולגאולה קרובה ונאמר אמן".

הלואי זאלן מיר ענדיגן תהלים יעדע וואך, און אז מען קען נישט ענדיגן גאנץ תהלים, זאל מען כאטש זאגן 'אייין קאפיטל תהלים', אביסל גמרא און אביסל משניות.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן, און אויב בין איך אריין געפאלן אין בלאטע וועל איך בעטן דעם אייבערשטן: "רבנו של עולם נעם מיד ארויס פון מיין בלאטע", "רבנו של עולם איך גיי שוין זיין גוט", וועלן מיר זוכה זיין צו האבן א געבענטשטע חודש אלול, מען זאל זיך קענען גרייטן צו די הייליגע טעג אזוי ווי עס דארף צו

בגשיאות
הראש ישיבה
שליט"א

כולל
היכל
הקודש

לעילוי נשמת האשה החשובה
בריינדל ראכל בת ר' נפתלי צבי
הכהן ע"ה

נתנדב על ידי ידידינו
מו"ה חיים זאנוויל אפפעלדארפער הי"ו